

nästan perpendikulärt, snuddande så tätt till ekorren, att alla tre gossarne sågo efter om denne befann sig i hans klör då han åter flög upp. Så var det dock icke. Ekorren hade varit på sin vakt, och då falcken flög ned, hade han med blixstens hastighet svängt sig omkring trädet. Med tillhjälp af sin roderlika stjert, styrde falcken snart tillbaka och flög rundt omkring den plats på trädet, ekorren nu hade intagit. Några få slag med de starka vingarne hjälpte honom snart att uppnå passande höjd, och åter slog han ned på sitt tilltänkta rof. Ekorren undvek honom som förut, och kom tillbaka på den andra sidan af stammen. Återigen seglade falcken förbi, höjde sig, slog ned mot sitt offer, sköt miste och flög upp igen. Ett fjerde försök hade samma resultat och fogeln flög än en gång upp i luften, beskrifvande stora kretsar omkring trädet.

»Det är besynnerligt att den gamle skälmen icke flyr till ett annat träd,» mumlade François; »ett, som har nog stora grenar att dölja honom, eller till sitt eget träd, der han har sitt bo. Der skulle han vara i säkerhet.»

»Det är just hvad han önskar göra,» återtog Lucien. »Men se! hans fiende är rätt öfver honom. Det finnes intet träd nog nära, och om han försökte att springa utmed den öppna marken, skulle falcken komma på honom likt ett skott. Du såg hur hastigt han sköt ned förut.»

Sådan var i sjelfva verket den ställning, hvaruti ekorren befann sig. Det var tydligt att han betraktade träden på afstånd med en längtande och ängslig blick, ty fastän han hade lyckats undvika sin fiende, syntes han ännu lida af ovisshet och fruktan.

Så snart falcken höjt sig omkring ett dussin alnar öfver trädet, började han åter flyga i kretsar, höjande ett sällsamt läte under det han flög. Det var